

at netop det ærede Medlem fra Hjørring skulde staa her som Talsmand for, at Venstre skal gaa sammen, han, hvis politiske Tilværelse her i Tinget kun skyldes Samarbejde mellem Højre og Moderation. Han stillede sig, og han blev valgt mod en Mand, der havde været valgt i den Kreds i 38 Aar, og som i disse 38 Aar havde siddet her som Venstremand. Denne Mand stod, da han gik ud af Rigsdagen, saaledes, at hvis der overhovedet kunde være Tale om at finde Samlingsmænd herinde, saa maatte han være en af dem. Han stod ikke i noget Parti, hverken i det radikale Venstre eller i noget af de andre Venstrepartier. Han stod udenfor Partierne. Han stod ganske vist i Valggruppe med os, men han stod i alt Fald saaledes, at han mere end nogen anden eller sammen med nogle ganske faa kunde siges at repræsentere den Retning, som der kunde være Tale om at samles om, naar Venstre skulde gaa sammen. Mod den Mand stillede det ærede Medlem fra Hjørring sig, og han blev valgt. Men han blev valgt ved Hjælp af Højres og de Moderates Stemmer. Derfor siger jeg, at det ærede Medlem er ikke den, der med størst Ret kan tale om, at nu skal Venstre gaa sammen. Skal der være Samarbejde mellem Venstrefraktionerne her i Tinget, kan det kun ske paa den Maade, at de Herrer, som nu danne Regeringspartiet, gaa bort fra den Politik, de nu føre. De maa gaa bort fra dette, at saa store Beløb af Statens Indtægter skulle gaa til Militærvæsenet. De maa gaa bort fra hele det Maskepi, de have med Højre, og som har faaet sit mest typiske Udslag ved sidste Landstingsvalg. De maa i det hele tage den Politik, der var Venstres forinden Systemskiftet. Hvis de gøre det, saa kan der blive Samarbejde mellem dem og det radikale Venstre. Paa noget andet Grundlag anser jeg det for ganske umuligt.

Det kunde jo være meget behageligt for de Herrer at faa etableret et Samarbejde med de Radikale, saaledes at nu, da de havde faaet deres Villie med Hensyn til forøgede Militærbyrder o. s. v., skulde vi hjælpe dem at lægge nye Skatter paa Befolkningen og gaa ud i Landet og forsvare det. Det ville vi imidlertid ikke være med til. Hvori disse nye Skatter og Byrder skulle bestaa, have vi imidlertid ikke kunnet faa Besked om endnu, men det maa jo komme inden saa meget længe. Der er, saa vidt jeg forstaar, givet Respit et Aars Tid, men det kan ikke gaa saaledes i Længden. Der maa skabes saadanne Vilkaar for Statens Administration,

at Pengene flyde betydeligt rigeligere ind i Kassen, end de gøre i dette Øjeblik. Der er, som sagt, ikke andet for, end at der maa lægges nye Byrder paa Befolkningen. Vi have faaet at vide, at vi skulde have nye Jernbanetakster, og at de skulde være af en saadan Beskaffenhed, at de give flere Penge i Kassen end de nuværende. Det bliver jo særlig den højtærede Finansminister og den højtærede Trafikminister, der komme til at gaa i Ilden for disse Forslag. Men forinden de gaa til at fremsætte Forslag herom, vil jeg meget henstille til den højtærede Finansminister, at han læser den Tale igennem, som han holdt i Samlingen 1895—96, da man nedsatte Taksterne fra den Højde, de da havde. Han vil deraf kunne faa en ganske udmærket Lære om, hvorledes man bør se paa Spørgsmaalet om Jernbanetakster. Og den højtærede Trafikminister vil jeg bede om, at han, forinden han gaar til at fremsætte Forslag om nye Jernbanetakster, mindes de Taler, han og hans Kolleger i det Parti, han den Gang var Medlem af, holdt, da de kom hjem efter den nævnte Samling og fortalte os om det Gode, som de havde skabt ved at faa Jernbanetaksterne satte ned. Det skulde være underligt, om der ikke i Bladene fra den Tid var at finde et eller andet godt Ord, som den højtærede Trafikminister da brugte. Jeg husker, at vi menige Venstremænd vare meget begejstrede for vore Rigsdagsmænd den Gang. I denne sene Time skal jeg ikke komme ind paa at gentage, hvad de sagde, men de sagde mange kønne Ord, som have fuld Gyldighed og Lødigheid den Dag i Dag.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om at skaffe Balance har der jo været Tale om, at vi skulde bort fra en hel Del af de Bevillinger og Tilskud, vi have haft, som i mangfoldige Tilfælde vistnok ikke nu virke saaledes, som Hensigten var, da de bleve givne første Gang. Der er imidlertid Bevillinger, som jeg antager, alle ere enige om, at vi maa opretholde, men om hvilke jeg for en enkelt Afdelings Vedkommende gerne vil sige, at de dog vistnok bør ændres noget. Jeg tænker her paa Bevillingerne til Højskolerne. Der giver man jo i to Afdelinger: En Bevilling til selve Højskolen og en til uformuende Elever. Jeg tror, at dette System er noget urigtigt, saaledes som det er blevet praktiseret gennem Tiderne. Thi derved, at man giver Skolen en ret stor Sum, giver man i Virkeligheden til en hel Del velhavende